

ÚTINAPLÓ

Készítették: 7.a;7.b; 7.c osztályos tanulók

Előzmények:

A tanév elején, egy osztályfőnöki órán az osztályfőnökeink megemlítették, hogy tavasszal lesz egy pályázat, amivel lehetőségünk lesz 3 napot eltölteni Erdélyben. Nagyon izgatottak lettünk és már vártuk a kirándulást. A tanáraink azt is elmondták, hogy hova fogunk ellátogatni

Kíváncsian vártuk azt a napot, ami április elejére esett.

2024.április 18.

Reggel hat órakor volt gyülekező az iskolánál. 22-en, három kísérő tanárral elindultunk Nagyszalonta felé. Az egy órás út nagyon jó hangulatban telt el. A határnál nagyon szerencséseknek mondhattuk magunkat, ugyanis nem kellett várakozni és probléma nélkül átengedtek minket a keleti szomszédunkba, Romániába. Onnan már csak 16 kilométerre voltunk az úti célunktól.

Első állomásunk Nagyszalontán a Csonka torony volt, ahol, az Arany János Múzeum igazgatója tartott egy nagyon érdekes és élménnyel teli előadást, amit hasznosítani tudunk a magyar és történelem órákon. Nagyon élveztük ezt az előadást, hiszen belevont minket is.

Megnéztük Arany János dolgozószobáját, íróasztalát és ki volt állítva az a fotel is, amiben Arany János 1882 október 22-én tüdőgyulladásban elhunyt. Láthattuk a költő könyvgyűjteményét is, amelyet a fia, Arany László alig 3 évvel édesapja halála után adományozott a múzeumnak. Felsétáltunk a toronyba, egészen a kilátóig, ahonnan beláttuk az egész környéket. A torony után lehetőségünk nyílt megtekinteni a nagyszalontai fonóegyesület közösségének munkadarabjait.

Ezt követően meglátogattuk Arany János szülőházát ahol korabeli használati tárgyakat, eszközöket és egy-két ereklyét is láthattunk Arany János életéből. Átéltük az akkori élet nehézségeit és kipróbálhattunk néhány, az akkori mindennapokban használatos eszközt.

Mindezek után buszra ültünk és továbbmentünk Nagyváradra, Előadást hallhattunk Erdély fejedelmeiről. Megtudhattuk, hogy nem Romániában vagyunk és nem Erdélyben, hanem a Partiumban. Megtudhattuk milyen volt a vár eredetileg és

hogyan a vár milyen szerepet töltött be a török időkben és milyen hősiességgel védték a nagyváradiak a várat a törökök ellen. Azt is láthattuk, hogy a magyar kormány és a román kormány nagy erőfeszítéseket tesz, hogy a várat felújítsák.

Ezután, bemutatva az erdélyi magyarok mindennapjait, megismertük nagyvonalakban ünnepeiket, szokásaikat és hogy milyen nehézségekkel küzdenek a mindennapokban.

Később sétálni indultunk a Fekete Sas palota környékén. A Fekete Sas palotát, a hajdani Fekete Sas Szállót 1907 és 1909 között építették, a Sas Fogadó helyén. Az épületegyüttes három utcára nyíló kijáratát egy üvegfedélű passzázs köti össze. Erdély egyik legszebb szecessziós épülete. A fekete sást ábrázoló színes ólmozott ablaküveg, amely a város szimbóluma lett, a Neumann nagyváradi műhelyben készült. Érdekes látványosság volt számunkra, hogy a Sas Palota ad otthont a magyar bábszínháznak Nagyváradon. A séta közben bekapcsolódhattunk a város életébe, s láthattuk az itt élők mindennapjait, elfoglaltságaikat, szórakozási lehetőségeiket.

A Városházával szemben található a Szent László templom, aminek ajtaján 6 érdekes metszetet fedeztünk fel. Az egyik metszet László leányának, Prizskának az elrablását ábrázolta. Ez számunkra külön érdekesség volt, hiszen a legenda szülővárosunkhoz, Vésztőhöz kötődik. A történet szerint a kun vezér elrabolta Prizskát, s lovára ültetve vágatott vele Vésztő-Mágorig, ahol azonban a mocsaras vidék megnehezítette a ló vágóját, s nem bírta el a dupla terhet. A vezér ekkor ledobta lováról a királylányt, akit csak a mágori szerzetesek könyörületesége mentett meg a biztos haláltól. Később László maga jött el a gyermekéért, s cserébe uradalmat ajándékozott a mágori monostor számára.

A Zsinagógát sajnos csak kívülről tudtuk megtekinteni.

Szacsavay Imre 1848-ban jegyző volt Nagyváradon. A szólam szerint a bűne csak „egy tollvonás” volt. Ez az egyetlen tollvonás a Függetlenségi Nyilatkozat aláírása volt, Almássy Pál és Perényi Zsigmond társaságában. Lórántffy Zsuzsanna szobra csak néhány lépésre található innen. Erdély nagyasszonya sokat tett az emberekért a török időkben: gondoskodott az ételükről, a sebesültekről és a menekülőkről is. A séta további részében megtekintettük a Rimanóczy palotát.

Mindenki fáradtnak tűnt, hisz a nap már kissé elhúzódott. Ám hamarosan felélénkültünk, hiszen várt minket Ady Endre kedvenc kávézója, az egykori Emke kávéház. Irodalmi pletykát is megtudtunk, ami nincs benne a tankönyvekben, mégis érdekes adalék a diákok számára. Ady nagy szegénységben élt, gyakran élelemre is alig futotta, de a napi kávéhoz ragaszkodott ebben a kávéházban. Ilyenkor persze gyakran megesett, hogy polgárasszonyok meglátták a költőt, beszédbe elegyedtek vele, s meghívták ebédre, uzsonnára. Ezekből a meghívásokból gyakran szerelmi kapcsolatok alakultak ki, s ez is hozzájárult a magyar irodalom egyik legviharosabb szerelmi történetéhez, Léda és Ady vitatott kapcsolatához. Bár szívesen merültünk volna még jobban el Ady és Nagyvárad életébe, tovább kellett indulnunk, várt minket Körösfő és Kolozsvár. Közel egy órás autóbuzsút után az eső sem szegte kedvünket, tovább utaztunk Körösfőre, ahol a helyi református templomot, az 1848/49-es forradalom és szabadságharc emlékére állított kopjafát néztük meg. A következő cél Kolozsvár volt, ahol a történelmi városrész nevezetességeit fedeztük fel, Mátyás lovasszobrát, a Szent Mihály templomot, Mátyás szülőházát. Késő délután érkeztünk meg Torockóra, ahol mindenkit ámulatba ejtett a táj szépsége, amely Erdély egykori legjelentősebb vasműves központja, ma a Világörökség része. A szállás tökéletes kényelmet biztosított, a szállasadók finom, kiadós vacsorával vártak. Az étkezések során megismerkedhettünk a hagyományos ételekkel, például: ciorba leves, zakuszka, padlizsánkrém, helyi sütemények. A következő nap folyamán rövid buszút után, megérkeztünk Tordára, ahol bebarangoltuk a sóbányát, kipróbáltuk az ott található óriáskereket, tanultunk a só kibányászásának technikájáról. Ezután kirándultunk a Tordai-hasadéknál, amely Erdély egyik legismertebb, legnépszerűbb természeti látnivalója, kirándulóhelye. Ezen a csodálatos helyszínen átbeszéltük a hozzá kapcsolódó híres legendát. A nap zárásként visszautaztunk Torockóra, ahol a Néprajzi Múzeumban felfedezhettük a népviseletet, a település hagyományait, szokásait, nevezetességeit.

A harmadik nap már kora reggel összecsomagoltunk, reggeliztünk és az úticsomagok kiosztása után elindultunk Nagyenyedre, ahol rövid sétát tettünk a vár körül. Majd tovább mentünk Dévára, itt a vár lábánál megbeszéltük a hozzá kapcsolódó történetet. Arad felé tartva, megálltunk Máriaradnán, ahol a történelmi Magyarország egyik legfontosabb Mária-kegyhelye található.

.Következő megállónk az aradi vértanúk emlékműve volt. Két diáktársunk felolvasta az aradi vértanúk kivégzésének történetét, majd miután meghallgattuk őket megkoszorúztuk az emlékművet, s közben egy perces néma csenddel emlékeztünk a kivégzettekre. A megemlékezést követően hazafelé vettük az irányt

A buszból utunk közben nagyon szép épületeket láthattunk, majd megnéztük a a városházát. Érdekességként azt is megtudtuk, hogy a városháza a régi, városi sópajta és az elé állított Nepomuki Szent János szobor helyén épült föl, és az ötvenes években az épület mögött vadkacsa vadászatok folytak.

Ezek után az Aurel Vlaicu egyetem előtt vezetett utunk és megállapítottuk, hogy az 1972/1990-es években épült épület gyönyörű. Biztosan jó lehet itt élni az egyetemista éveket.

Felelgettük a főutcán lévő Aradi Magyar Színházat, melyet Böszörményi Zoltán alapított 2002-ben. Kísérő osztályfőnökünk- tanárnőnk elmesélte nekünk, hogy az Aradi Magyar Színház első bemutatóját 2002 júliusában tartották.

Délutánra járt az idő, s éreztük, hogy most már végképp el kell indulnunk haza. Szívesen maradtunk volna még, nagyon érdekes volt megismerni a régi Magyarország egy kis részét, és még boldogan maradtunk volna. Nagyon örültünk, hogy elfogadtuk ezt a lehetőséget, mert egy nagyon szép, élményekben gazdag kirándulásban lehetett részünk.

köszönjük a lehetőséget!

Vésztő-Torockó-Vésztő, 2024.04.22.